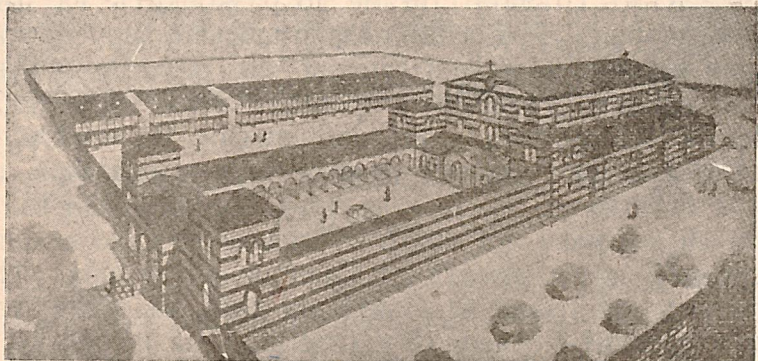

заедно съ новопокръстениятъ български народъ е отиравялъ топли молитви къмъ Бога, за да закриля царството му.

Трѣбваше да напустнемъ тѣзи свещенни за насъ, българитѣ, мѣста; трѣбваше да напустнемъ тѣзи пепе-

Такава е била черквата край Плиска, споредъ българскитѣ архитекти.

лица, които нѣкога сж били разкошни сгради. Поклонихме се предъ сѣнкитѣ на славнитѣ наши прадѣди и потеглихме надолу за селото.

А развалинитѣ на Плиска си останаха пакъ така мълчаливи и нѣми.

Д. Чолаковъ

В Ъ Л К Ъ И Ч О В Ъ К Ъ

(Приказка)

Лисицата разказвала еднажъ на единъ младъ вълкъ за силата на човѣка.

— Никое животно, казала тя, не може да устои срещу неговата сила.

— Азъ не съмъ виждалъ човѣкъ, но не се боя отъ него, отвърналъ вълкътъ. Само да ми се падне, веднага ще го разкъсамъ.

— Добре. Ела утре рано и азъ ще те заведа да видишъ човѣкъ, предложила лисицата, па, ако смѣешъ, излѣзъ насреща му.

На другата сутринъ вълкътъ подранилъ и кума лиса го завела въ гората близу до единъ кръстопъжъ, дето минавали най-много хора. Скоро се задалъ единъ прегърбенъ старецъ, който се подпиралъ съ тояга.